

Corina Maria Morariu s-a născut la 26 ianuarie 1978 în Detroit, Michigan și este o fostă jucătoare de tenis americană de origine română stabilită în Boca Raton, Florida. Părinții Corinei Morariu sunt medici din Cluj, Transilvania (tatăl – neurolog și mama – medic de familie), iar unchiul ei este cunoscutul chirurg cardiac din Târgu-Mureș, Radu Deac. Corina a devenit jucătoare profesionistă de tenis în 1994 și a excelat la proba de dublu. A câștigat campionatul de la Wimbledon în 1999, la dublu feminin împreună cu Lindsay Davenport și în 2001 a câștigat proba de dublu mixt la Australian Open împreună cu Ellis Ferreira din Africa de Sud. A fost finalistă la dublu feminin din nou cu Lindsay Davenport, la Australian Open în 2001 și 2004. În aprilie 2000 a fost numărul 1 la dublu feminin în clasamentul mondial (WTA). Corina s-a căsătorit cu fostul ei antrenor, Andrew Turchinovich în 1999 și a divorțat în 2003. S-a recăsătorit în octombrie 2010 cu Ryan McKee. Premiul acordat de WTA „Corina Morariu Courage Award” a fost numit în cinstea ei și ea a fost prima care l-a primit. În 2003 i s-a acordat premiul „WTA Tour Comeback Player of the Year” și a fost „International Sports Ambassador” pentru „Leukemia and Lymphoma Society”. Corina este în prezent comentatoare de tenis pentru canalul de tenis din SUA „Tennis Channel”.

CORINA MORARIU

în colaborare cu Allen Rucker

SUPRAVIEȚUIND PRIN TENIS

Cum am supraviețuit leucemiei și
m-am redescoperit

Traducere din limba engleză
Loredana Bulgăr

Coperta: Patricia Popescu

Tipografia: Editura Libris, 2012

Traducere din limba engleză de Daniela Popescu

ISBN 978-9975-0-0000-0

Copyright © 2012 de Billie Jean King și Lindsay Davenport
Toate drepturile rezervate.

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

Libris Online și Libris

ISBN 978-9975-0-0000-0

Toate drepturile rezervate.

CUPRINS

Prefață de Billie Jean King	9
Prefață de Lindsay Davenport.....	13
Introducere.....	17
Capitolul 1. În afara corpului	21
Capitolul 2. Vestea.....	35
Capitolul 3. Chemoterapie	47
Capitolul 4. O nouă realitate	65
Capitolul 6. Revenirea	89
Capitolul 6. Din nou în circuit.....	103
Capitolul 7. Mai rău decât leucemia	115
Capitolul 8. Fenixul	129
Capitolul 9. Ultima încercare	145
Capitolul 10. Ultimul meci	153
Capitolul 11. Viața de după	169
Postfață	173
Mulțumiri.....	175

Respect pentru oameni și cărți

O boală devastatoare are puterea de a-i întoarce oricui viața pe dos, mai ales unei persoane ca mine, care are o viață foarte organizată, disciplinată și, într-un fel, unidimensională. Poate submina toate lucrurile pe care te bazezi și te poate redirecționa spre experiențe – plăcute sau neplăcute – la care nici măcar nu te-ai gândit vreodată. Deși m-am identificat cu tenisul în cea mai mare parte a celor 23 de ani pe care îi aveam atunci, cam tot ce s-a întâmplat la debutul bolii avea doar legătură tangențială cu jocul. Avea mai mare legătură cu felul în care mă percepeam ca om și cum mi-am redefinit viața, după propriile-mi reguli. Cea mai mare schimbare a suferit-o relația mea cea mai intimă, lucru pe care am încercat să-l relatez cât de sincer am putut. Cancerul a fost catalizatorul, însă relațiile personale au fost adevărata origine a evoluției mele.

Am trecut prin încercări întreaga viață, de fapt de fiecare dată când intram pe terenul de tenis pentru un meci, dar niciodată în felul acesta.

Mulți dintre noi percep suferința ca fiind doar suferință. Am învățat că, de fapt, unele forme de suferință îți pot oferi șansa de a crește prin durere, prin chin și prin tristețea ta și a oamenilor care te iubesc. E cert că nu dorim boala sau orice altă formă de suferință în viețile noastre, dar și aceasta este o latură a existenței, a vieții și nu putem prezice la ce schimbări va duce odată ce apare. În cazul meu, schimbările care s-au produs au dus la o viață mai bună, mai bogată și mai plină de înțeles.

CAPITOLUL 1 ÎN AFARA CORPULUI

Viața unui jucător de tenis se măsoară în date de turnee organizate într-un orar ce acoperă întregul an, de la începutul lui ianuarie la Australian Open și încheindu-se undeva în noiembrie, depinzând de turneul la care alegi să participi după US Open (care se încheie la mijlocul lui septembrie). Cele șase săptămâni rămase libere după turnee și le petreci antrenându-te pentru sezonul următor, care începe imediat după Anul Nou. La începutul carierei de profesionist nu prea ai timp să faci și altceva. Joci, te antrenezi și călătorești.

La debutul sezonului WTA, în 2001, eram în formă excelentă, nerăbdătoare să încep un nou an. Se încheia o perioadă mai grea pentru mine. După ce mă clasasem pe primul loc la dublu în aprilie 2000, m-am împiedicat și am căzut, la deschiderea meciului la simplu din cadrul competiției de la Wimbledon, am avut nenorocul de a juca împotriva prietenei mele Lindsay, care își apăra titlul de campioană. În timpul celui de-al doilea game din setul 2 am schimbat brusc direcția și am alunecat pe iarba umedă rupându-mi mâna stângă la cot. Am scos un țipăt înfricoșător când am căzut, iar Lindsay a alergat să mă ajute. O poză cu prietena mea aplecată asupra corpului meu motolît a ajuns în ziarele din toată lumea. A fost un moment dureros în multe sensuri.

Am părăsit centrul terenului având o mână lipsită de viață și aveau să treacă patru luni până să pot concura din nou. Nu am

avut posibilitatea de a ne apăra (împreună cu Lindsay) titlul la Wimbledon și în cele din urmă am ratat și US Open-ul. Am revenit în competiție abia în octombrie la un turneu din Tokyo, chiar la sfârșitul sezonului. Cu alte cuvinte, pierdusem jumătate din anul 2000.

În extrasezon m-am antrenat foarte mult pentru a fi în cea mai bună formă, mi-am regăsit ritmul și eram pregătită pentru revenirea pe teren. Începutul sezonului m-a găsit la turneul din Sidney, tradiționala încălzire înainte de Australian Open, unde am ajuns în semifinale la simplu. Am învins-o pe Anna Kournikova (6-2, 6-1), care era pe locul opt în clasamente la momentul respectiv, într-un meci de 46 de minute. La Australian Open am mers plină de speranță și foarte încrezătoare... și m-am blocat complet în prima rundă la simplu.

În tenis înfrângerile sunt o constantă – nimeni nu câștigă fiecare turneu – dar această înfrângere a durut mai mult decât altele, fiindcă aveam așteptări mari. Nu era chiar totul pierdut, fiindcă jucam din nou la dublu având-o ca parteneră pe Lindsay. Am avut fiecare porția ei de accidentări de-a lungul anilor, ceea ce nu ne-a permis să jucăm împreună cât de mult ne-am fi dorit. Acum eram din nou în formula câștigătoare în finala primului meu Grand Slam de la Wimbledonul din 1999. În ziua în care am împlinit 23 de ani, după ce am condus cu 3-1, am pierdut cu 6-4 în al treilea set în fața surorilor Williams (Venus și Serena). A fost sfâșietor să fim atât de aproape de al doilea titlu Grand Slam.

Din fericire, însă, turneul nu se terminase. Am făcut echipă cu sud-africanul Ellis Ferreira la dublu mixt și la două zile de la înfrângerea la dublu feminin, câștigam alături de Ellis titlul la dublu mixt învingându-i pe Joshua Eagle și pe Barbara Schett cu 6-1,6-3. Am declarat în presă că această victorie era un ca-

dou de ziua mea primit cu întârziere. A fost primul meu titlu la dublu mixt. Împreună cu Ellis plănuiam să mai jucăm și implicit să câștigăm multe titluri de atunci înainte, însă au intervenit alte lucruri.

Începusem bine: un titlu Grand Slam, o finală Grand Slam și o declarație convingătoare prin victoria împotriva Annei Kournikova la simplu în Sidney. În martie era în California pentru a juca la Indian Wells, una dintre opririle mele preferate în turneu. Mă întorsesem din Acapulco și abia așteptam să ajung în deșert, mai ales fiindcă acolo jucasem bine în anii trecuți. Cu un an în urmă câștigasem acolo alături de Lindsay titlul la dublu. Eram mulțumită de performanțele mele din acel an și mă așteptam să am o săptămână bună.

Ocupam locul 30 în clasamente la vremea respectivă la simplu și urma să joc împotriva lui Nicole Pratt, care era mult mai jos clasată. Era o jucătoare rezistentă, însă nu pierdusem niciodată în fața ei așa că mă așteptam la un prim meci bun pentru mine. Eram programate să jucăm pe stadion, dar meciul s-a terminat înainte de a începe. Am fost învinsă cu 6-3,6-1.

Nici astăzi nu pot descrie sentimentele ciudate ce m-au încercat pe teren în acea zi. Mă simțeam ca și cum mă priveam de undeva din tribune, ca și cum m-aș fi aflat afară din corp (și nu în sensul bun). Mîntea îmi era încețoșată și îmi era foarte greu să mă concentrez. Eram apatică și datorită rezultatului meciului.

Am pus totul pe seama oboselii și a nemulțumirii legate de cariera aleasă, care mă bântuia în ultimul timp deși încercam să ignor aceste sentimente atunci când câștigam.

Deși tocmai împlinisem 23 de ani, jucasem tenis la modul constant cam toată viața. Am început să joc la 6 ani, debutând la un turneu local din Florida și de acolo ajungând la internaționa-

lele de juniori și apoi la profesioniști după ce am împlinit 18 ani. Niciodată nu am văzut tenisul ca fiind începutul și sfârșitul existenței mele și nici nu aveam o pasiune înăscută pentru acest sport. Tatăl meu m-a împins spre tenis când eram mică și s-a întâmplat de multe ori să simt că trăiesc visul *lui* nu al meu. Totuși, la îndemnurile lui am muncit incredibil de mult pentru a-mi îmbunătăți performanțele. Am sfârșit prin a fi mai bună decât mă așteptam, și probabil mai bună decât se aștepta și el. Pe când îmi dădeam seama că aș vrea să fac altceva în viață, deja investisem prea mult în tenis și m-am convins că trebuie să văd cât de departe pot ajunge.

Erau aspecte ale sportului care îmi plăceau mult, dar erau și aspecte pe care le detestam, iar de cele mai multe ori acestea mergeau mână în mână. Îmi plăcea stilul de viață, faptul că eram propriul meu șef și îmi făceam singură programul, dar și recompensele financiare. Cel mai mult îmi plăcea să văd că munca mea dă roade. În tenis, spre deosebire de alte domenii, totul este alb sau negru, fără nuanțe. Ești fie învingător, fie învins. Numelui tău îi este asociat un număr (în clasament), care îți definește clar felul în care te raportezi la ceilalți. Dacă vrei să îți măsoari rezultatele, acest clasament este cel mai precis. Da, se poate întâmpla ca norocul să nu fie de partea ta sau pur și simplu să pierzi în fața unui jucător mai bun. Chiar și așa, știam că dacă munceam mult și dădeam tot ce aveam pe teren, aveam să culeg roadele. Așa s-a și întâmplat.

Uram presiunea și persoana în care mă transformam când eram pusă sub presiune. Înaintea și în timpul turneelor stresul și tensiunea datorate unei aprecieri după rezultat atât de precise, își lăsau amprenta asupra mea și deveneam irascibilă și crispată. După un meci pierdut se instala depresia și deveneam retrasă. Petreceam nopțile derulând în minte greșelile care m-au costat meciul. Dezavantajele și avantajele acestui sport merg mână în

mână. O parte din frumusețea jocului – la simplu – este în aceeași măsură agonizantă. M-am străduit mult să mă împac cu ideea că două persoane intră pe teren, iar una câștigă și cealaltă pierde și ambele merg acasă simțindu-se bine sau rău. Încercam constant să echilibrez momentele bune și momentele proaste.

Din cauza relației dragoste-ură nu mi-am dorit să joc la profesioniști o perioadă prea lungă. Orice jucător trebuie să joace un anumit număr de turnee la un anumit nivel timp de cinci ani pentru a putea primi pensie. Planul meu era să joc cei cinci ani și apoi să reevaluez lucrurile. La momentul jocului din Indian Wells trecuseră deja patru ani și jumătate și eram în plin proces de reevaluare. Privind acum în urmă îmi dau seama că planul meu de retragere era și un mod de a scădea presiunea, mai ales când lucrurile nu mergeau bine.

Faptul că jucasem prost la Indian Wells și eram apatică nu avea, în viziunea mea, nicio legătură cu starea mea generală de sănătate. Îmi părea doar un semn că zilele mele în tenis erau numărate și eram pregătită să trec mai departe și să încerc să fac altceva. Nu vedeam altă explicație, fiindcă nu îmi stătea în fire să nu dau 100% pe teren. Muncisem extrem de mult și eram mândră că jucam la profesioniști așa că eram mereu dispusă să dau tot ce pot. Jocul meu la Indian Wells nu corespundea, dar mă gândeam că îmi pierd îndemânarea. Am decis să termin sezonul (adică să închei cei cinci ani necesari pentru pensie) și apoi să schimb direcția.

Pierdusem în semifinale la dublu cu Lindsay și am decis să mă retrag pentru o săptămână și să nu particip la cel mai mare turneu al anului în Miami. Nu jucasem niciodată bine în acel turneu și în ciuda faptului că era aproape de casă (Boca Raton), am ales să merg în Park City, Utah, pentru a mă relaxa și a-mi reveni pentru restul sezonului.

La fel ca majoritatea tipurilor de sport, tenisul profesionist te epuizează fizic și psihic. În cele 40 de săptămâni ale sezonu-

lui, joci 22 de turnee, inclusiv patru mari Grand Slam-uri (Australian Open, French Open, Wimbledon și U S Open), iar între timp călătorești în toate părțile lumii strângând puncte de fidelitate de la companiile aeriene. Chiar și fiind în cea mai bună condiție fizică și psihică, acest program îți poate secătui entuziasmul și energia pentru meci. S-ar putea chiar să începi să te întrebi pentru ce anume joci.

Am ajuns să joc tenis datorită tatălui meu, Albin. Tata a emigrat din România pentru a ajunge în America, unde și-a construit o viață bogată și productivă ca neurolog, prin voința extraordinară și dorința fermă de a reuși. Mama mea, Rodica, care a fost medic în România, a dat dovadă de aceeași tărie și de mult curaj.

Întotdeauna m-am perceput ca fiind copilul unor imigranți, produsul a două culturi total diferite. Deși m-am născut în America, părinții mei vedeau lumea prin filtrul educației est-europene. Succesul meu în tenisul profesionist, al fratelui meu în tenisul pentru amatori, apoi în succesul academic și în cele din urmă cariera de medic au fost rezultatul direct al faptului că părinții noștri ne-au insuflat etica muncii și ideea că succesul este o obligație.

Pe vremea când tatăl meu avea 33 de ani, România era condusă de dictatorul comunist Nicolae Ceaușescu. Deși era un medic de succes, tata a decis să părăsească țara. A reușit să-și scoată pe furiș din țară o parte din lucrările de cercetare și să prindă un job în Minneapolis, dar Guvernul Român a refuzat să îi elibereze pașaportul. Norocul i s-a întors doar după ce l-a tratat cu succes pe un demnitar comunist care, drept mulțumire, i-a eliberat pașaportul. Din păcate, guvernul nu a fost la fel de generos cu mama și fratele meu Mircea, care avea patru ani.

Voiau să îi țină în țară pentru a se asigura că tata se întoarce.

Tata a plecat în America și nu a spus nimănui – nici părinților, nici colegilor, nici măcar soției – că nu are nici cea mai mică intenție de a se întoarce în țară. Nu și-a luat nici măcar diploma, de frică să nu o găsească ofițerul vamal și să nu-l mai lase să plece. A plecat din România cu echivalentul a 10\$ sperând la o viață mai bună. Tata a locuit singur în Minneapolis timp de trei ani, mergând pe jos la locul de muncă de la spital. În tot acest timp nu a putut comunica deschis cu familia rămasă în țară, deoarece comuniștii ascultau telefoanele și deschideau corespondența. În cele din urmă, a reușit să strângă suficienți bani pentru a mitui pe cineva din guvern, iar mama și fratele meu au ajuns în SUA în 1975.

Mama s-a adaptat foarte greu. Vorbea foarte puțină engleză, nu putea practica medicina și era foarte atașată de familia și cultura cu care cel mai probabil nu mai avea să se întâlnească. Putea la fel de bine să fie pe o altă planetă și fiecare nouă zi venea cu lacrimi. A învățat engleza din serialele de la televizor, iar mersul la cumpărături era un calvar. Și Mircea, care atunci avea șapte ani, a fost nevoit să se adapteze, dar pentru el nu a fost atât de dureros. În România, bananele erau disponibile doar o dată pe an, așa că fratele meu încerca să lungească stocul pe cât posibil și le mânca indiferent dacă erau verzi, galbene sau maro. În State, bananele erau din abundență, iar Mircea, simțindu-se ca în rai, mânca o mulțime. Mâncase în exces timp de un an. Chiar și astăzi mai glumește spunând că nu se mai poate apropia de banane.

După o vreme, tata a primit un post de neurolog mai bun la spitalul Henry Ford în Detroit, așa că familia s-a mutat acolo. Făcea tot posibilul pentru a le asigura o viață mai bună, însă mama se simțea singură și îi era dor de casă. Lucrurile o luaseră

atât de mult în direcția greșită, încât la un moment dat mama aproape că l-a părăsit pentru a se întoarce în România. Apoi, la 39 de ani, a rămas însărcinată cu mine și lucrurile s-au schimbat. Tata spune mereu că mama s-a vindecat de depresie în momentul în care a aflat despre sarcină. Într-un fel, am înrădăcinat-o pe mama în această lume nouă și împreună am învățat să ne adaptăm.

Gena athletică am moștenit-o de la bunicul din partea tatălui. Acesta, patriot fiind, a fost foarte dezamăgit când propriul fiu a părăsit mult-iubită țărișoară pentru a-și urma visul în America. Bunicul a murit în 1974, când tata era în Minneapolis. Tata nu a putut participa la înmormântare. Meseria bunicului meu a fost cea de inginer, însă, și mai important, a fost campion la gimnastică. Pentru cel puțin cinci ani în tinerețe, a fost unul dintre cei mai buni gimnaști din România, o țară care le-a dat mai târziu pe Nadia Comăneci și pe Bela Karolyi. Ar fi trebuit să reprezinte România la Jocurile Olimpice de vară de la Los Angeles în 1932, dar nu a reușit să strângă suficienți bani pentru drum. Mai apoi a concurat împotriva campionului olimpic și l-a învins.

În România, tatăl este cel care are ultimul cuvânt de spus. Bunicul meu l-a anunțat pe tata că are două lucruri de făcut: să facă medicina și să învețe să joace tenis sau volei. Nu își dorea ca fiul lui să aleagă gimnastica din cauza posibilelor fracturi, iar fotbalul părea la fel de periculos. A ales tenisul pentru că nu e sport de echipă. Spunea că destinul era în mâna lui.

Este ciudat cum tata a făcut fără întrebări tot ce i-a spus tatăl lui până la 30 de ani, apoi și-a întors spatele către valorile bunicului meu – familie, țară, cultură – pentru a merge pe propriul lui drum. Totuși, tata nu a avut niciodată dubii despre rolul părintelui ca autoritate supremă când a venit vorba de educarea propriilor copii. Asta a fost moștenirea lui ca imigrant și moto-

rul pentru cariera mea în tenis.

Tata a continuat să joace tenis și după ce a ajuns în America. Juca și îl învăța pe fratele meu mai mare, apoi, când am împlinit doi ani, m-a luat pe mine în primire. Mă ducea mereu cu el la un club de tenis local din Detroit. Îmi plăcea foarte mult aspectul social al acelor ieșiri. Doamna de la recepție mă urca pe tejea și vorbeam cu toată lumea. Îmi plăcea să fiu în centrul atenției. După ce termina meciul, tata îmi dădea și mie o rachetă squash și loveam mingi împreună. Îmi povestește că într-o zi, venind acasă de la serviciu, a decis să nu meargă la tenis, iar eu mi-am ieșit din minți. A interpretat reacția mea ca fiind dragoste pentru tenis și dorință de a juca. Privind înapoi, îmi dau seama că fusese mai degrabă dezamăgirea că voi rata momentul monden.

Oricum, se pare că ieșirea aceea mi-a pecetluit soarta la vârsta de doi ani și jumătate. Tata nu a decis singur să devină medic, ci tatăl lui a decis pentru el. La fel s-a întâmplat și în cazul carierei mele în tenis, a decis altcineva pentru mine. La scurt timp ne-am mutat în Florida, unde am jucat primul turneu când aveam șase ani.

Știu că tata mi-a vrut doar binele. Nu i se părea că este prea insistent sau că mă forța, cum făceau alți părinți obsedați de tenis, dar eu simțeam altfel. Are o personalitate foarte convingătoare și mercurială, iar primele mele amintiri din tenis sunt foarte stresante.

Am pe birou o fotografie de când aveam șase ani și mă pregăteam pentru primul meu turneu. Aveam toată ținuta: fustă, cordeluță, manșete, husă pentru rachete, dar când mă uit la poză văd doar o fetiță pe cale să vomite de frică. Eram atât de agitată, încât nu puteam mânca la micul-dejun. Încă nu știam să țin sco-

ru, jucam împotriva unei fete mult mai înalte decât mine și tata îmi respira în ceafă. În ciuda acestor lucruri, m-am prezentat bine pe teren. Cu cât jucam mai mult, cu atât deveneam mai bună, dar tenisul nu a fost niciodată plăcut.

Tata, desigur, vedea lucrurile din altă perspectivă și toate semnele indicau faptul că urma să fiu un jucător împlinit. A vrut să proiecteze asupra mea forța lui de caracter, dedicarea și disciplina care erau evidente în actul de curaj care l-a determinat să vină singur în America și să-și construiască aici o viață. Am moștenit o parte din aceste trăsături. Dacă îl întrebi azi ce fel de elevă eram îți va spune: „Era foarte disciplinată pe teren, se exprima clar, iar dacă îi spuneai să facă ceva, făcea. A fost un copil care a dat totdeauna ce avea mai bun. Tocmai de aceea a excelat”. Mie mi-a spus: „Am vrut doar să fii cea mai bună.”

Tata s-a ocupat și de antrenarea fratelui meu Mircea, care a excelat la juniori și a continuat să joace la nivel universitar la Universitatea Brown. Totuși, pe vremea când eu jucam regulat, tata își făcuse deja un nume ca medic și avea mai mult timp pentru a mă antrena. Obişnuiește să spună că și-a îmbunătățit tehnica antrenând prima generație. Știa și că implicarea cerută de un sport individual ne va ține departe de necazuri și de droguri. A funcționat. Nu m-am apropiat de droguri (chemoterapia a fost cu totul altceva).

Tata era sută la sută dedicat dezvoltării mele și analiza fiecare meci până la cel mai mic detaliu. La fel ca orice părinte, dar probabil cu mai multă convingere, nu apuca niciodată să îmi spună și ce făceam bine în timpul meciului. Doar după ce m-am plâns cu amărăciune a hotărât să facă și o listă cu aspectele pozitive ale meciului. Chiar și așa, mi-au rămas mai vii în amintire criticile bine punctate, câteodată cu vocea cam ridicată.

O întâmplare pe care ne-o amintim, eu și fratele meu, până

la ultimul detaliu avea loc când aveam 10 ani și am pierdut la limită un meci la ultimul set cu 6-4. A fost un meci agonizant și în mod cert am făcut o grămadă de greșeli care au dus la înfrângere având în vedere că aveam doar 10 ani. Eram pe bancheta din spate a mașinii și ne îndreptam spre casă. Tata era foarte nemulțumit de felul cum am jucat și își exprima punctul de vedere țipând și lovind în volan. La apogeul furiei lui mi-a strigat : „Știi ceva? Ai creier de găină!”

După ce a spus asta, m-a dus la un stadion din vecinătate și m-a pus să alerg până a decis el că mă pot opri. Am ajuns acasă și l-am sunat pe Mircea, care era plecat la facultate în Rhode Island. Eram devastată și am țipat că tata mi-a spus că am creier de găină. Mircea a izbucnit în râs. I se părea cel mai nostim lucru din lume. Strigam la el, neînțelegând cum poate să râdă. Mi-a spus că i se pare nostim și avea dreptate. Până și în ziua de azi îmi trimite la întâmplare câte un mesaj în care îmi spune că am creier de găină. A și sugerat mai în glumă, mai în serios ca această carte să se numească *Învierea creierului unei găini*. Râdem de fiecare dată când auzim replica asta.

Fratele meu a hotărât pe la mijlocul adolescenței că nu îl va lăsa pe tata să-i dicteze viața, dar, în mod ironic, i-a urmat exemplul în ceea ce privește cariera. Mircea nu doar a ales neurologia ca specializare, dar a ajuns și să practice împreună cu tata. Când avea 15 ani, fratele meu a anunțat că tata nu se mai poate implica în cariera lui în tenis, ceea ce a fost o mare dezamăgire pentru tata. Așa că odată ce am apărut eu în tenis, tata s-a implicat obsesiv în antrenarea mea. Eu eram cea mică, fetița care voia doar să îi facă pe plac. Am încercat la modul compulsiv să fiu copilul perfect. Asta părea singurul lucru aflat sub controlul meu.